

БРАНКО МИЛОРАДОВИЋ

БЕОГРАДСКА
МУМИЈА

Copyright © 2018, Бранко Милорадовић
Copyright © 2018 овог издања, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

БЕОГРАДСКА
МУМИЈА

*Луксор – Еїийай̄
– 300. іодина ̄. н. е.*

Касно ноћу, група људи ишла је пустињом обасјаном месечином. Сазвежђа су блистала на небу. Видео се и свети Орион. Група се кретала носећи велики предмет. Њих укупно двадесет, предвођени свештеником. После дугог и напорног хода дошли су до колосалне стене у подножју планине. Ту су застали. Свештеник је проверавао да ли их неко не прати. Када је утврдио да је безбедно, завукао је руку у процеп стене. Велики камени блок се одшкринуо. Отвор је био довољан да се човек увуче. Предмет који су носили био је велики, али баш таквог облика да је могао да се провуче кроз отвор. После неколико тренутака сви извршиоци ове тајне операције ушли су у скривене просторије, уневши предмет.

Када су закорачили у мрачну унутрашњост, људи су одмах попалили бакље. Испред њих се указао уређен тунел са много хијероглифа по зидовима. Зидове су красиле и слике божанстава попут Озириса, Изиде, Анубиса, Хоруса и многих других. Група људи је ходала кроз тунел теглећи тешки и гломазни предмет. Најзад, ушли су у огромну просторију. Бакље су закачили на зидове. У једном делу просторије било је припремљено место за велики предмет који су донели. Тешком муком су га уклопили и поставили.

– Одлично урађено – рече свештеник Несмин окупљеним радницима.

Људи су се осмехивали и били задовољни што су успели да изврше тако важан задатак.

Несмин је пришао великој каменој плочи, која је прекривала пола зида просторије, и скинуо са ње платно које ју је прекривало. Светлост бакљи осветли колосалну плочу.

Проломи се уздах присутних у дворани. Људи су стајали и с неверицом гледали у приказ.

Несмин се окрете према окупљенима:

– Драги моји, на овој плочи представљена је историја нашег народа и наше цивилизације. Овде објашњавамо човечанству како смо великим радом и трудом изградили нашу прелепу

земљу. Ово је приказ за будуће генерације, јер је све више покушаја разних злих секти да нас у будућности представе као окрутан и зао народ, који је тлачио људе и терао их на страшне муке. Овде смо објаснили како смо живели, како смо градили, како смо се опходили према људима. Како смо се бранили од освајача. Како смо бринули о радницима који су градили пирамиде. Ово су времена када смо у опасности. Наша држава више није јака. Зато је битно да ова плоча буде добро сакривена као сведочанство будућим генерацијама.

Присутни у дворани поздравеше Несминове речи. Били су задивљени како је историја њиховог народа живо представљена на каменој плочи.

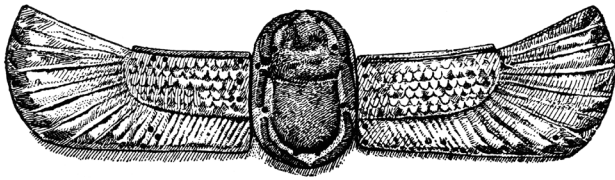
У тренутку њихове радости у дворану су ушли маскирани ратници и уз борбени поклич напали присутне. Отпоче неравноправна борба, јер Несминови људи нису били наоружани. Те ноћи сви су подлегли нападу разбојника. Пре него што су га убили, Несмин изговори захвалност богу Мину. Ипак, свештеник Несмин је умро непокојан, јер је његова мисија била откривена од стране злотвора.

Маскирани разбојници приђоше каменој плочи. Гледали су је неко време. Иза њих се појави

приказа у црном са капуљачом на глави. Пришао је и гледао велику камену таблу, а онда наредио разбојницима да се плоча уништи и просторија затвори да је нико никада не открије.

I

Београд – садашњоси

Дечак по имену Оги се родио једног лепог септембарског дана. Било је сунчано и топло за то доба године.

Мама је била бесна на докторе тог тренутка, јер ју је све болело. Тата је био пресрећан, јер је добио сина, не осећајући мамине патње. После шока који је претрпела и мама је била пресрећна.

И тако се један мали живот уселио у породицу коју су чинили тата-археолог и престрога, пословна мама. Мама и тата су били потпуно различити људи. Тата је волео науку, прошлост, историју, музику, филм. Она је волела новац и реалан живот. Тата је живео срећније, а она комфорније. Ако изузмемо ове разлике, у њиховим карактерима и погледима на живот, њих двоје су се много волели. Дечак Оги и јесте био последица

њихове љубави. Обоје су били пресрећни што су добили тако дивно, здраво и лепо дете.

Али како је Оги растао, почела је борба око његовог васпитања. Мама је желела да Оги највише воли новац и да буде реалан у погледима на живот. У складу с тим, куповала му је касице-пра-сице, мале сефове, дечје чекове, платне картице и остале имитације новца. Тата није хтео да се преда без борбе, па му је куповао телескопе да гледа Месец и буди машту, компасе да би лутао по природи, микроскопе да би спознао од чега је начињен свет и велику књигу о древним цивилизацијама да би учио о прошлости.

Једног дана су се мама и тата тако посвађали око Огијевог васпитања да су почели да се оти-мају око њега. Мајка га је ухватила за руке а отац за ноге, и вукли су га свако на своју страну. Оги је од тог развлачења прилично порастао.

Али ово двоје чудних људи када се саберу у једну целину чинили су савршену особу, а самим тим и одговорне родитеље. Отац је желео да му дете буде образовано, а мајка је желела да дете буде безбрижно и да живи сигурним животом. Обоје су имали најбоље намере.

Време је пролазило, а ова два чудака су наста-вила да се боцкају и истовремено воле. Оги је растао окружен љубављу, пажњом и развлачењем.

Када је Оги напунио три године, мама и тата су га уписали у вртић. У питању је био приватни вртић с мањим бројем деце. Власница вртића била је дивна жена, која је брижно и с великом пажњом бринула о сваком детету. Никада није правила разлику међу децом. Када су га тата и мама оставили, били су веома тужни, али свесни чињенице да морају да раде и зарађују.

Тога дана Оги се упознао са својом новом средином. Гомиле играчака и цртаних филмова ипак нису успели да смање осећај туге и незадовољства због расанка са родитељима. Поред тога што су сви били љубазни према њему, Оги се ипак осећао усамљено. Пробао је са лево коцкама – није ишло. Плишани зец – опет ништа. Мајсторски алат – ипак не. У једном тренутку, Оги је у ћошку угледао шарену фотељу! Исту такву имао је код куће! Знао је да је мекана и удобнија од било ког креветића. Код куће му је служила за неопажено дремање, зашто не би и у вртићу? И тако је Оги пронашао начин да време без родитеља учини подношљивим.

Време је пролазило и Оги је напунио пет година. Као већ велики дечак, волео је да одлази са татом и мамом код баке и деке на село.

Бака и дека живели су у прелепој кући у природи, окружени разним домаћим животињама.

Управо на том месту Оги је упознао природу, одлазивши често са дедом у дуге шетње по шуми. Такође, ту је упознао и мноштво животиња, јер су баба и деда имали скоро све домаће животиње, а и понеку дивљу.

Оги је обожавао да шета по дворишту вукући свог белог зеца Виктора за уши. Виктор је био велики зец и сваки пут кад би чуо Огијев глас доживео би трауму. Знао је да га чека шетња по дворишту. Врло непријатна шетња. Жалио је своје прекрасне дуге уши, које су сваки пут када би Оги дошао постајале дуже.

Поред зеца Виктора, Огијев верни пратилац био је стари мачак Срећко. Срећко је био жуте боје и увек би у стопу пратио Огија. Срећково име баш и није осликавало његову животну ситуацију. Задње ноге су му биле краће јер га је ударила струја док се мотао иза замрзивача. Два пута га је згазио ауто. Три пута су га давили пси из комшилука и на крају је погрешно проценио свој плен. Срећко је иначе имао очајну процену и инстинкт. Једне ноћи вребао је пољске мишеве у високој трави. У једном моменту проценио је да је дошао тренутак да улови беспомоћног миша. Бацио се храбро, али... То није био миш већ огромни јазавац, који га је изуједао и од репа

му направио фронцле. Тако је мачак добио име Срећко као пародију на своју злу судбину.

У сваком случају, Оги је уживао на фарми код свог деде упознајући се са биљним и животињским светом.

Дошао је дан да Оги крене у школу. И то се десило једног септембра. Оги је био распоређен у одељење са најстрожом али праведном учитељицом. Пошто знамо како су се родитељи отимали око њега и развлачили га, Оги је био највиши у свом одељењу. Врло брзо деца су нашла себи блиске пријатеље. Оги је изабрао друга по имену Матеја.

Како је време пролазило, Матеја и Оги су све више увиђали своје склоности и заједничке погледе на живот. Једна од заједничких особина били су несташлуци које су стално примењивали на другој деци. Учитељица је беснела на њих двојицу пошто су често ометали час. Такође, заједничка ствар су им били и сендвичи у пекари преко пута школе. Обојица су волела да једу. Стално су били гладни.

Једног дана на часу веронауке Оги је свом другу који је кренуо да седне на столицу поставио мали ексер. Дечак се раздрао из све снаге и препао свештеника. Оги је добио укор због ове неслане шале.

Иако несташан, Оги је често знао да се зами-сли и оде у библиотеку. Ту би гледао књиге које су говориле о митологији и историји. Највише је волео грчке богове. Зевс му је био омиљен. Волео је што је имао велику моћ и што је користио муње. Од оружја из митологије највише је волео мачеве. Касније је заволео светлеће мачеве из филма Ратови звезда. То му је био омиљен филм. Оги је стално маштао о томе да ће и он једног дана да доживи своју велику авантуру.

II

Огијев тата је дошао кући с посла необично срећан и весео. Ушао је у стан и певао је. Пољубио је своју жену и Огија. Оги и мама су га гледали чудно. Замолио их је да седну да би им испричао шта се десило.

– Данас су на послу дошли код мене из Народног музеја. Позвали су ме да са њима одмах одем у Музеј. Када смо стигли, увели су ме у једну подземну дворану. Желели су нешто да ми покажу. Успут нису хтели ништа да ми кажу. Када смо стигли у подземну одају, упалили су светло. Само што се нисам срушио од шока. Испред мене је стајао сандук и у њему мумија. Права правцата египатска мумија! Тако да знате, у нашој земљи и у нашем граду постоји такозвана београдска мумија.

Мама и Оги су били збуњени.

– Откуд у Београду мумија? – интересовала се мама.

– Њу је у Египту купио један богати српски трговац. Поклонио ју је Музеју. Али с временом су мумију селили и крили због ратова. Коначно су је пронашли. И што је најбоље од свега, понудили су мени да је проучавам са својим тимом људи. Можете ли то замислити? – викао је од среће тата. – Бићу вођа тима који ће проучавати једину египатску мумију на Балкану.

Оги је тог тренутка био веома поносан на свога тату. Мама такође на свог супруга.

Оги је у школи испричао невероватан догађај, али на његово запрепашћење нико му није поверовао. Очајнички је покушавао да објасни својим пријатељима шта ће његов тата радити у наредном периоду, али без успеха. У његову причу веровали су једино његов друг Матеја и мали Кинез Ли. Ли није добро знао српски језик, па је Огију поверовао на реч. Мало касније, као поклоник Огијеве приче, придружио се и ромски дечак Вилсон.

У тренутку највеће расправе у одељењу да ли Оги говори истину или не, ушла је учитељица и почео је час. Али, одмах је устала главна тужибаба Маја, и повикала:

– Учитељице, Огњен прича да сутра иде да види праву египатску мумију и да ће да се игра с њом. То нас плаши!

– Огњене, престани да машташ – рекла му је учитељица.

Огњен је уздахнуо. „Како је живот чудан“, помислио је.